

בימי רפיון רוח וקהות יחס לספרותנו, אנו באים בחוברות הקטנות הללו. לא למזלות אנו מתכוננים; לא לשנות ערכן ולא לחדש ערכן; אך גם לא נשתעבד לזרמים קימים ולדרכים כבושות. בעצם אנו שואפים לדבר אחד: לרעננות. רוצים אנו במלה פשוטה וקלה הנאמרת מתוך יחס וחרות. נבקש הרגשה, ולו גם בתדנע, של כבד ראש או של רפרוף, ובלבד שתגע בגפש ותרעיד איזה שרש חבוי. דברי אנשים החפצים דבר-מה, המחפשים דרך או רק משעול — אלה יסכנו לנו.

אנו בני דור עומד והולך, מטים און לדור בא. איראפשר, שבפנות השונות בארץ, בין אלפי הצעירים העולים מתוך שאיפות טהורות ותמות, לא יולד איזה רגש חדש, איזה רעיון רענן, משה שיגיע לידנו נבור את הכי תמציתי, הכי ראוי להשמע ונמסרהו לאלה הרוצים לשמוע.

הדלת פתוחה בפני כל אדם, אבל אנו מבקשים אמרות טהורות, נקיות ואמתיות. אין לפנינו יחוס-שמות ביראם יחוס-דברים; הדיים מבית או מחוץ, מחדש או פישן, ובלבד שיצטרפו להלך-הגפש של היינו. בכונות אלו אנו פותחים בחוברת הראשונה.

